Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (neljas koda laiendatud koosseisus)

30. märts 2022*

Konkurents – Keelatud kokkulepped – Lennulastiturg – Otsus, milles tuvastatakse ELTL artikli 101, EMP lepingu artikli 53 ning ühenduse ja Šveitsi vahel sõlmitud õhutranspordilepingu artikli 8 rikkumine – Lennulastiteenuste hinnaelementide (kütuse lisatasu, ohutuse lisatasu, vahendustasu maksmine lisatasudelt) kooskõlastamine – Teabevahetus – Komisjoni territoriaalne pädevus – *Ne bis in idem*-põhimõte – Riiklik piirang – Üks ja vältav rikkumine – Trahvisumma – Müügiväärtus – Rikkumise raskus – Täielik pädevus

Kohtuasjas T-350/17,

Singapore Airlines Ltd, asukoht Singapur (Singapur),

Singapore Airlines Cargo Pte Ltd, asukoht Singapur,

esindajad: *solicitors* J. Kallaugher ja J. P. Poitras ning advokaat J. Ruiz Calzado,

hagejad,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: A. Dawes ja C. Urraca Caviedes, keda abistas *barrister* C. Brown,

kostja,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada komisjoni 17. märtsi 2017. aasta otsus C(2017) 1742 (final) ELTL artiklis 101, EMP lepingu artiklis 53 ning Euroopa Ühenduse ja Šveitsi Konföderatsiooni vahel sõlmitud õhutranspordilepingu artiklis 8 sätestatud menetluse kohta (juhtum AT.39258 – lennulastiteenused) hagejaid puudutavas osas ja teise võimalusena vähendada hagejaile määratud trahvi summat,

ÜLDKOHUS (neljas koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: president H. Kanninen (ettekandja), kohtunikud J. Schwarcz, C. Iliopoulos, D. Spielmann ja I. Reine,

kohtusekretär: ametnik E. Artemiou,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 26. juuni 2019. aasta kohtuistungil esitatut,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

on teinud järgmise

otsuse [1]

[…]

II. Menetlus ja poolte nõuded

60 Hagejad esitasid käesoleva hagi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 1. juunil 2017.

61 Komisjon esitas kostja vastuse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 29. septembril 2017.

62 Hagejad esitasid repliigi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 15. detsembril 2017.

63 Komisjon esitas vasturepliigi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 2. märtsil 2018.

64 Neljanda koja ettepanekul otsustas Üldkohus 24. aprillil 2019 oma kodukorra artikli 28 alusel suunata käesoleva kohtuasja laiendatud koosseisule.

65 Üldkohus esitas 7. juunil 2019 kodukorra artiklis 89 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames pooltele kirjalikud küsimused. Pooled vastasid määratud tähtaja jooksul.

66 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu küsimustele kuulati ära 26. juuni 2019. aasta kohtuistungil. Hagejad esitasid selle käigus uue tõendi, mille Üldkohus otsustas toimikusse lisada, jättes selle vastuvõetavuse üle otsustamise hilisemaks.

67 Üldkohus (neljas koda laiendatud koosseisus) leidis 31. juuli 2020. aasta määruses, et tal ei ole piisavalt teavet ja et pooltel tuleb esitada oma seisukohad ühe argumendi kohta, mille üle pooled ei olnud vaielnud, ning otsustas kodukorra artikli 113 alusel menetluse suulist osa uuendada.

68 Pooled vastasid määratud tähtaja jooksul mitmele Üldkohtu 4. augusti 2020. aasta küsimusele ning esitasid seejärel seisukohad nende vastuste kohta.

69 Üldkohus lõpetas 6. novembri 2020. aasta otsusega uuesti menetluse suulise osa.

70 Hagejad paluvad Üldkohtul sisuliselt:

– tühistada vaidlustatud otsus tervikuna või osaliselt neid puudutavas osas;

– samuti või teise võimalusena vähendada oluliselt neile määratud trahvi summat;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt;

– võtta vastu kõik meetmed, mida juhtumi asjaoludel vajalikuks loetakse.

[1] Esitatakse vaid need käesoleva kohtuotsuse punktid, mida Üldkohus peab vajalikuks.

71 Komisjon palub Üldkohtul sisuliselt:

– jätta hagi rahuldamata;

– muuta hagejatele määratud trahvi summat, tühistades üldise 50% vähendamise ja üldise 15% vähendamise juhul, kui Üldkohus peaks leidma, et saabuva lennulasti teenuste müügist saadud käivet ei saanud müügiväärtuse hulka arvata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

III. Õiguslik käsitlus

[…]

A. Tühistamisnõuded

[…]

6. Neljas väide, et on rikutud õigusnorme, tehtud hindamisvigu ja faktivigu, kui tuvastati, et hagejad on osalenud ühes ja vältavas rikkumises

[…]

b) Teine väiteosa, mille kohaselt on rikutud ne bis in idem *põhimõtet, kuna komisjon tuvastas hagejate osalemise ühes ja vältavas rikkumises liidusisestel liinidel enne 1. maid 2004 ja liidu–Šveitsi liinidel*

519 Hagejad väidavad, et 1. maile 2004 eelnev tegevust ei saa neile süüks arvata, et tõendada nende osalemist rikkumises seoses liidu-siseste liinidega, ning tegevusega seoses liidu–Šveitsi liinidega, ilma et ta rikuks *ne bis in idem* põhimõtet, sest 9. novembri 2010. aasta otsuses ei olnud tuvastatud nende osalemist sellises rikkumises.

520 Hagejate sõnul ei saa 15. oktoobri 2002. aasta kohtuotsusest Limburgse Vinyl Maatschappij jt *vs.* komisjon (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ja C-254/99 P, EU:C:2002:582) tulenevad põhimõtted, mida mainiti vaidlustatud otsuse põhjendusest 1056 ja 1057, ei saa viia *ne bis in idem* põhimõttest kõrvale kaldumiseni, kuna esiteks 16. detsembri 2015. aasta kohtuotsus Singapore Airlines ja Singapore Airlines Cargo Pte *vs.* komisjon (T-43/11, ei avaldata, EU:T:2015:989), ei tühistanud 9. novembri 2010. aasta otsus pelgalt vormivea tõttu, vaid kaitseõiguste tõsise rikkumise tõttu, ja tesekson vaidlustatud otsusel oluliselt laiem ulatus kui sellel teisel otsusel.

521 Komisjon vaidleb hagejate argumentidele vastu.

522 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et konkurentsiõiguse rakendamise menetlustes, mille eesmärk on trahve määrata, tuleb järgida *ne bis in idem* põhimõtet, mis on sätestatud ka harta artiklis 50. See põhimõte keelab konkurentsiasjades ettevõtjat uuesti karistada või kohtu alla anda konkurentsivastase tegevuse eest, mille eest on talle karistus juba määratud või milles ta on õigeks

mõistetud varasema otsusega, mille peale ei saa enam edasi kaevata (vt 14. veebruari 2012. aasta kohtuotsus Toshiba Corporation jt, C-17/10, EU:C:2012:72, punkt 94 ning seal viidatud kohtupraktika).

523 Käesolevas asjas tuginevad hagejad 9. novembri 2010. aasta otsusele, mis nende sõnul kujutab endast varasemat ja lõplikku otsust, millega tunnistati, et nad ei ole vastutavad ühe ja vältava rikkumise eest liidusisestel liinidel ja liidu–Šveitsi liinidel.

524 Kõigepealt tuleb kindlaks teha, kas hagejate väide, et nimetatud otsus kujutab endast vastutuse puudumise avaldust, on põhjendatud.

525 Selle kohta tuleb märkida, et selline avaldus eeldab, et asjaomase ettevõtja vastutust hinnati pärast juhtumi asjaolude uurimist, ehk teisisõnu, et juhtumit on sisuliselt hinnatud. Selline hinnang eeldab omakorda, et komisjon on läbi viinud toimikusse lisatud tõendite uurimise või hindamise ning andnud hinnangu asjaomase ettevõtja osalemisele ühes või mitmes tegevuses, mida käsitleti vastuväiteteatises, et teha kindlaks, kas tema vastutus on tõendatud.

526 Käesolevas asjas märkis komisjon vastuväiteteatise punktis 1582, et ta „kavatseb vastu võtta otsuse […], milles tuvastatakse, et käesoleva vastuväiteteatise adressaatideks olevad ettevõtjad on rikkunud [ELTL artiklit 101], EMP lepingu artiklit 53 ja [EÜ-Šveitsi õhutranspordi]lepingu artiklit 8“. Nagu nähtub eespool punktist 8, olid hagejad nende adressaatide hulgas.

527 Vastuväiteteatise punktidest 3, 129, 1389, 1395 ja 1434 ning punkti 1575 alapunktist c ja punktist 1577 nähtub, et rikkumine, millele komisjon kavatses selle teatise põhjenduses 1582 tugineda, hõlmas muu hulgas liidusiseseid liine kogu rikkumisperioodil ning liidu–Šveitsi liine alates 1. juunist 2002.

528 Sellest tuleneb, et vastuväiteteatises kavatses komisjon lugeda hagejaid vastutavaks nende konkurentsieeskirjade rikkumise eest, mis olid asjakohased liidusisestel ja liidu–Šveitsi liinidel.

529 Seevastu ei võtnud komisjon 9. novembri 2010. aasta otsuses sõnaselget seisukohta hagejate vastutuse üle liidusisestel liinidel ja liidu–Šveitsi liinidel. Selle otsuse resolutsioonis luges ta neid vastutavaks ühe ja vältava rikkumise eest osas, milles see puudutas liidu – kolmandate riikide vahelisi liine (9. novembri 2010. aasta otsuse artikkel 2) ja EMP liine, mis ei ole liidu – kolmandate riikide vahelised liinid (nimetatud otsuse artikkel 3), kuid mitte osas, milles see puudutas EMP-siseseid liine, mis hõlmasid liidusiseseid liine (nimetatud otsuse artikkel 1), ega liidu–Šveitsi liine (sama otsuse artikkel 4). Samuti ei karistanud ta neid selliste konkurentsieeskirjade rikkumise eest, mis puudutasid neid kahte viimast liinide kategooriat. Komisjon ei ole siiski sõnaselgelt välistanud, et nad vastutasid niisuguste rikkumiste eest nimetatud liinidel.

530 Küsimus on seega selles, kas sellest vaikimisest saab järeldada, et 9. novembri 2010. aasta otsuses tunnistas komisjon kaudselt, et hagejad ei vastuta ühe ja vältava rikkumise eest osas, milles see puudutas liidusiseseid liine ja liidu–Šveitsi liine, mistõttu ta ei saa neid vaidlustatud otsuses selle eest enam karistada, ilma et ta rikuks *ne bis in idem* põhimõtet.

531 Sellega seoses tuleb meenutada, et järelevalveülesanne, mille ELTL artikli 105 lõige 1, EMP lepingu artikli 55 lõige 1 ja EÜ-Šveitsi õhutranspordileping komisjonile konkurentsi valdkonnas annavad, ei tähenda, et tal oleks kohustus võtta seisukoht, kas asjakohaste konkurentsieeskirjade rikkumine on aset leidnud või mitte (vt selle kohta 18. septembri 1992. aasta kohtuotsus Automec *vs.*

komisjon, T-24/90, EU:T:1992:97, punktid 74–76, ja 16. oktoobri 2013. aasta kohtuotsus Vivendi *vs.* komisjon, T-432/10, ei avaldata, EU:T:2013:538, punkt 68). Määruse nr 1/2003 sätetest, EMP lepingu artikli 53 rakendussätetest ja EÜ-Šveitsi õhutranspordilepingu artikli 8 rakendussätetest ei saa samuti järeldada, et komisjonil oleks kohustus tuvastada kõik konkurentsivastased tegevused ja nende eest karistada (vt selle kohta 9. septembri 2015. aasta kohtuotsus Philips *vs.* komisjon, T-92/13, ei avaldata, EU:T:2015:605, punkt 112).

532 Samuti ei tulene määruse nr 1/2003 sätetest või EMP lepingu artikli 53 rakendussätetest või EÜ-Šveitsi õhutranspordilepingu artikli 8 rakendussätetest, et komisjonil on selline kohustus, kui ta märgib vastuväiteteatises, et ta kavatseb tuvastada asjakohaste konkurentsieeskirjade rikkumise. Seega ei saa komisjoni kohustada lõplikus otsuses võtma seisukohta, kas asjakohaste konkurentsieeskirjade rikkumine, mille ta kavatses vastuväiteteatises tuvastada, on toime pandud või mitte.

533 Seetõttu ei saa järeldada, et kuna komisjon ei tuvastanud lõplikus otsuses teatavate vastuväiteteatises käsitletud tegevuste osas asjakohaste konkurentsieeskirjade rikkumist, siis tegi ta kaudselt, kuid kindlalt vastutuse puudumise avalduse.

534 Seda tõlgendust kinnitab määruse nr 1/2003 üldine ülesehitus. Nimelt tuleb märkida, et just määruse nr 1/2003 artikkel 10 – mis annab komisjonile õiguse tuvastada, et ELTL artikkel 101 tuleb kindla tegevuse suhtes kohaldamata jätta ja seda eelkõige seetõttu, et ELTL artikli 101 lõike 1 tingimused ei ole täidetud – annab komisjonile ka pädevuse tuvastada, et ELTL artiklit 101 ei ole rikutud, ja võtta seega vastu „negatiivne“ sisuline otsus, mis võib takistada selle artikli rikkumise hilisemat tuvastamist (vt selle kohta 3. mai 2011. aasta kohtuotsus Tele2 Polska, C-375/09, EU:C:2011:270, punktid 23, 24, 28 ja 29). Sama kehtib juhul, kui komisjon kasutab talle määrusega nr 1/2003 antud pädevust EMP lepingu artikli 53 ja EÜ-Šveitsi õhutranspordilepingu artikli 8 kohaldamiseks.

535 Määruse nr 1/2003 artikkel 10 on ainus õiguslik alus, millele komisjon võib tugineda, et võtta vastu otsus, milles tuvastatakse asutamislepingu konkurentsieeskirjade kohaldamata jätmine konkreetse tegevuse suhtes.

536 See nähtub esiteks nimetatud määruse artikli 10 pealkirjast ja selle sätete sõnastusest. Selle artikli pealkiri on „Kohaldamatuks tunnistamine“ ja seal on sätestatud, et „[k]ui see on [ELTL artiklite 101 ja 102] kohaldamise seisukohalt [liidu] üldistes huvides, võib komisjon omal algatusel teha otsuse, et [ELTL artiklit 101] ei kohaldata teatava kokkuleppe, ettevõtjate ühenduse otsuse või kooskõlastatud tegevuse suhtes kas seetõttu, et [ELTL artikli 101] lõike 1 tingimused ei ole täidetud, või seetõttu, et [ELTL artikli 101] lõike 3 tingimused on täidetud“.

537 Teiseks tuleb märkida, et ükski teine määruse nr 1/2003 säte ei anna komisjonile õigust tuvastada asutamislepingu konkurentsieeskirjade kohaldamata jätmist konkreetse tegevuse suhtes. Määruse põhjenduses 14 on sõnaselgelt väljendatud seadusandja tahe rangelt piirata komisjoni sellekohast pädevust nende juhtudega, mis kuuluvad määruse artikli 10 kohaldamisalasse, märkides, et üksnes „[k]ui [liidu] avalikud huvid seda eeldavad, võib komisjonil olla erandjuhtudel otstarbekas“ selline tuvastamine.

538 Kolmandaks on Euroopa Kohus otsustanud, et kui komisjon algatab menetluse konkurentsivastase tegevuse eest karistamiseks, ei kaota liikmesriikide konkurentsiasutused püsivalt ja lõplikult oma pädevust kohaldada asjasse puutuvatele tegevustele ELTL artiklit 101, kuna nende asutuste pädevus taastub niipea, kui komisjoni algatatud menetlus lõpeb, sealhulgas

määruse nr 1/2003 artikli 7 alusel vastu võetud otsusega (vt selle kohta 14. veebruari 2012. aasta kohtuotsus Toshiba Corporation jt, C-17/10, EU:C:2012:72, punktid 79, 80, 86 ning 87). Selles kontekstis tulebki hinnata, milline tähendus tuleb omistada sellele, et komisjon vaikib seoses teatud tegevustega sellises otsuses, mis on vastu võetud määruse nr 1/2003 artikli 7 alusel. Kui aga seda vaikimist käsitada kui vaikivat järeldust, et konkurentsieeskirju ei ole rikutud, viiks see selleni, et liikmesriikide konkurentsiasutused ei saa kunagi tagasi oma pädevust kohaldada ELTL artiklit 101 sellise tegevuse suhtes, mille kohta komisjon on menetluse algatanud ja seejärel lõpetanud määruse nr 1/2003 artikli 7 alusel vastu võetud otsusega, kuna see rikuks *ne bis in idem* põhimõtet. Selline tõlgendus läheks vastuollu käesolevas punktis viidatud kohtupraktikaga.

539 Neljandaks tuleb rõhutada, et Euroopa Kohus on käsitlenud liikmesriikide konkurentsiasutuste poolt määruse nr 1/2003 artikli 5 teise lõigu alusel tehtud otsuste ulatust, milles nad leiavad nende käsutuses oleva teabe põhjal, et keelamise tingimused ei ole täidetud. Seega nähtub 3. mai 2011. aasta kohtuotsuse Tele2 Polska (C-375/09, EU:C:2011:270) punktidest 22–28, et selliste otsustega ei kaasne vastutuse puudumise avaldust, mis võiks takistada hiljem rikkumise tuvastamist. Teisisõnu, sellise ettevõtja konkurentsivastase tegevuse suhtes, keda seda liiki otsus puudutab, võidakse hiljem alustada menetlust ja vajaduse korral võidakse ta süüdi mõista, ilma et tuleks asuda seisukohale, et need hilisemad toimingud rikuvad *ne bis in idem* põhimõtet (vt selle kohta 3. mai 2011. aasta kohtuotsus Tele2 Polska, C-375/09, EU:C:2011:270, punktid 22–28; 25. novembri 2014. aasta kohtuotsus Orange *vs.* komisjon, T-402/13, EU:T:2014:991, punktid 28–31, vt selle kohta samuti kohtujurist Mazáki ettepanek kohtuasjas Tele2 Polska, C-375/09, EU:C:2010:743, punkt 30).

540 Sellega seoses tuleb märkida, et määruse nr 1/2003 artikli 5 teise lõigu järgse otsuse, et meetmeid ei ole põhjust võtta, võib teha pärast tegevuse sisulist hindamist ja süüdistusakti saatmist, mis on koostatud vastuväiteteatise näidise alusel, mis vastab komisjoni 7. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 773/2004, mis käsitleb [ELTL] artiklite [101] ja [102] kohaste menetluste teostamist komisjonis (ELT 2004, L 123, lk 18; ELT eriväljaanne 08/03, lk 81), artiklile 10.

541 Seega ei saa menetluse seis ega pädeva konkurentsiasutuse analüüsi ulatus süüdistuste sisulise põhjendatuse kohta muuta lõplikus otsuses väljendatud vaikimise ulatust osas, mis puudutab asjaomase ettevõtja vastutust tervikuna või osaliselt.

542 Kuigi need kaalutlused kuuluvad määruse nr 1/2003 artikli 5 teise lõigu sätete tõlgendamise raamistikku, annavad need *ne bis in idem* põhimõtte kohaldamise seisukohast tõhusat teavet nende otsuste ulatuse kohta, mida komisjon on teinud määruse nr 1/2003 artikli 7 alusel. Neile kahele artiklile omast konteksti võib lähendada, kuna mõlemat tuleb hinnata eelkõige selle määruse artikli 10 alusel komisjonile konkreetselt antud volituste valguses. Kuna teisese õiguse norme tuleb võimaluse piires tõlgendada nii, et need on kooskõlas aluslepingute sätete ja liidu õiguse üldpõhimõtetega, siis seda ulatust, mille Euroopa Kohus 3. mai 2011. aasta kohtuotsuses Tele2 Polska (C-375/09, EU:C:2011:270) omistas õigusele otsustada, et ei ole alust sekkuda, tuleb mõista nii, et see õigus, nagu seda on mõistetud, on kooskõlas *ne bis in idem* põhimõttega.

543 Seega, isegi kui eeldada, et määruse nr 1/2003 artikli 7 alusel komisjoni tehtud otsus sellise tegevuse kohta, mille puhul keelamise tingimused ei ole tunnistatud täidetuks, kujutab endast otsust meetmeid mitte võtta, ei saa see kaasa tuua vastutuse puudumise avaldust.

544 Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et 9. novembri 2010. aasta otsus on määruse nr 1/2003 artikli 7 alusel tehtud rikkumise tuvastamise otsus. Seevastu ei nähtu sellest otsusest ja Üldkohtus ei ole seda ka väidetud, et komisjon kavatses selle otsuse raames kohaldada ka määruse nr 1/2003 artiklit 10.

545 Sellest tuleneb, et 9. novembri 2010. aasta otsus, mis ei ole vastu võetud määruse nr 1/2003 artikli 10 alusel, et tuvastada, et hagejad ei ole rikkunud ELTL artiklit 101, EMP lepingu artiklit 53 ega EÜ-Šveitsi õhutranspordilepingu artiklit 8 EMP-sisestel liinidel ja liidu–Šveitsi liinidel, ning mille resolutsioonis ei ole sellekohast avaldust esitatud, ei saa kujutada endast avaldust hagejate vastutuse puudumise kohta.

546 Lõpuks, mis puudutab hagejate väidet, et 15. oktoobri 2002. aasta kohtuotsusest Limburgse Vinyl Maatschappij jt *vs.* komisjon (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ja C-254/99 P, EU:C:2002:582) tulenevad põhimõtted ei tohi viia *ne bis in idem* põhimõtte kohaldamata jätmiseni, siis tuleb tõdeda, et see argument põhineb eeldusel, et nimetatud põhimõtte kohaldamise tingimused olid täidetud. Ent nagu nähtub eespool punktist 545, ei tunnistanud varasem otsus, et hagejad ei ole vastutavad asjasse puutuva tegevuse eest, mistõttu *ne bis in idem* põhimõte ei ole käesolevas asjas kohaldatav. Seega käesoleva argumendi aluseks olevat eeldust ei esine.

547 Isegi kui eeldada, et hagejad soovisid selle kohtupraktika viitega väita, et 16. detsembri 2015. aasta kohtuotsus Singapore Airlines ja Singapore Airlines Cargo Pte *vs.* komisjon (T-43/11, ei avaldata, EU:T:2015:989) kujutas endast „õigeksmõistmist“, kuna Üldkohus tühistas otsuse mitte pelgalt vormivea tõttu, siis piisab märkimisest, et Üldkohus järeldas, et 9. novembri 2010. aasta otsuses on põhjendamisviga, mis õigustas selle tühistamist (vt eespool punkt 16), nii et vastupidi sellele, mida hagejad väidavad, tühistati see otsus siiski vormivigade tõttu, ilma et oleks tehtud sisulist otsust ette heidetud asjaolude kohta.

548 Sellega seoses tuleb ka rõhutada, et selle kohtuotsusega tühistas Üldkohus 9. novembri 2010. aasta otsuse eelkõige põhjusel, et selles olid vastuolud seoses hagejate vastutuse ulatusega liidusisestel liinidel ja liidu–Šveitsi liinidel.

549 Eeltoodut arvestades tuleb käesolev väiteosa tagasi lükata, ilma et oleks vaja teha otsust selle kohta, kas väidetav vastutuse puudumise avaldus oli lõplik või kas toimus teine menetlus samade faktiliste asjaolude kohta, mis seisnes vaidlustatud otsuse vastuvõtmises pärast seda, kui Üldkohus oli tühistanud 9. novembri 2010. aasta otsuse.

[…]

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (neljas koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Jätta komisjoni kanda kolmandik tema kohtukuludest.

3. Jätta Singapore Airlinesi ja Singapore Airlines Cargo kohtukulud nende endi kanda ja mõista neilt välja kaks kolmandikku komisjoni kohtukuludest.

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Spielmann Reine

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 30. märtsil 2022 Luxembourgis.

Allkirjad